

iskrice

Časopis OŠ PRULE
Šolsko leto 2020/21
I. številka, 2. 3. 2021

N amesto uvoda	3
.....	
Z anima nas	4
.....	
M ikrofon	6
.....	
R azmišljamo	9
.....	
V prašali smo	17
.....	
Z a prste obliznit	19
.....	
N everjetno	20
.....	
Z vezde pravijo	21
.....	
P esnimo in pišemo	24
.....	
Z adnji grizljaj	34
.....	

Miloš Djurić, 4. b (mentorica mag. Petra Mrak)

Lana Savić, 4. a (mentorica Kristina Bukvić)

Špelca Malovrh Repovž, 4. b (mentorica mag. Petra Mrak)

iskrice

**Stenski in spletni časopis učenk in učencev
OŠ Prule Ljubljana**

Glavna urednica: Alja Sterle, 8. b; **novinarji:** Marina Dović, Gašper Rozman (oba 6. c), Nina Lavrič, Zala Pirc, Pia Vezjak, Daša Vidmar, Zoja Zupančič Prevolšek (vse 7. a), Tia Babić, Beti Bandelj, Alja Sterle (vse 8. b); **mentorica:** Andreja Popović; **oblikovanje časopisa:** Suzana Zgonec; **likovno delo na naslovnici:** Sara Žugelj, 4. b (mentorica mag. Petra Mrak)

Namesto uvoda

Soba. Ob tej besedi bi do pred enim letom pomislili na osebni prostor, zabavo, ustvarjanje, sprostitev.

No, saj to je še vedno, je pa tudi kar naenkrat postala šola, glasbena šola, telovadnica ...

Kar naenkrat smo vstopili v osebni prostor drugih – v kuhinje, spalnice, hodnike učiteljev, sošolk, sošolcev; gledamo jih zaspane, ob zajtrku, s čopom na glavi, brez ličil, v trenirkah, okoli njih pa starši, možje, otroci in ter njihova bolj ali manj pospravljena soba.

Kaj se dogaja? Svet se je obrnil na glavo! Vse nenormalno je postalo normalno. Kje je gumb za izhod?

Kaj o tem mislimo osnovnošolci, kaj odrasli – ravnateljica, zdravniki, slavne osebe, smo raziskovali v tej številki Iskrice.

Zato ... vabljeni k branju. Da se umirimo. Ustavimo. Zadihamo. Saj bo.

Alja Sterle, glavna urednica

Aleksander Saša Sovilj, 4. b (mentorica mag. Petra Mrak)

Tim Baš, 4. b (mentorica mag. Petra Mrak)

INTERVJU Z RAVNATELJICO

Foto: Mare Vavpotič

? **Korona kriza je naredila veliko sprememb na vseh področjih, tudi na področju šolstva. Ste si kdaj predstavljali, da bo treba voditi šolo na daljavo?**

Take situacije si nihče ni predstavljal, nihče je ni napovedal in nihče je ni pričakoval. Imamo srečo, da je v tem času tehnologija tako napredovala in da je razmeroma dostopna za vse. Še ko sem sama bila osnovnošolka pouka na daljavo preko računalnikov oz. interneta ne bi mogli izvajati.

Voditi šolo na daljavo s pomočjo vseh komunikacijskih kanalov, ki so na voljo, ni lahko, je pa izvedljivo. Res pa je, da veliko več časa, pravzaprav večji del dneva, sedim za mizo in sta moji orodji za delo računalnik ter telefon.

? **V šolanje na daljavo smo bili vrženi že na sredini marca. Prvi val je trajal kar dolgo, mi smo šli v šolo šele v juniju. Kaj je bilo najtežje in katerih napak ne smemo ponoviti v drugem valu?**

Ne morem reči, da so bile spomladi storjene napake, ki jih ne smemo ponoviti. Znašli smo se, kot smo v tistem trenutku najbolje znali. Ne smemo si očitati za nerodnosti, saj smo delali po najboljših močeh in v veri, da je tako najbolje. Vedno pa je lahko še boljše.

V prvem valu oz. spomladi I. 2020 je bil za vse večji šok, več strahu, bilo je več neznanck: kako poučevati, na kakšen način, koliko časa bo trajalo ... Po spomladanski izkušnji s poukom na daljavo smo tako s perspektive šole oz. učiteljev kot tudi po rezultatih ankete, ki so jo izpolnili vaši starši, vedeli, kaj še lahko izboljšamo.

Spomladi je trajalo nekaj tednov, da ste res vsi učenci imeli na voljo opremo za delo (računalnik, internet). Med poletnimi počitnicami je zato šola

namenoma kupila računalnike, nekaj pa jih je tudi dobila.

Poleg pomanjkanja opreme se je izkazalo, da smo vsi, tako učenci kot učitelji, premalo e-pismeni, da ne znamo izkoristiti tega, kar nam tehnologija (programi, aplikacije, orodja ...) ponuja.

Jeseni, v drugem valu, smo bili boljše pripravljene. Seveda ni vse popolno in po tedenskih izkušnjah še vedno izboljšujemo način in vsebino posredovanega gradiva, spreminjamo število ur pouka »v živo« in še marsikaj. Še vedno pa so vrzeli na nekaterih področjih, ki bi jih lahko izboljšali.

? **Gotovo ni vse samo slabo. Katere veščine in katera znanja lahko učenci pridobimo v šolanju od doma?**

Seveda ni samo slabo. Prva veščina, ki jo je potrebno osvojiti, je samodisciplina oz. organizacija svojega časa. To pomeni, da vstaneš ob določeni uri, opraviš šolsko delo in zadolžitve, ki jih imaš v hiši ter da si vzameš čas za hobije, za katere prej mogoče ni bilo časa. Druga veščina, če ji lahko tako rečemo, je utrditev odnosov v družini in potrpežljivost. Lepo je biti kjerkoli, tudi doma, če so odnosi zdravi in se tam dobro počutimo. Za dobre odnose pa je odgovoren vsak udeleženec.

Kar se tiče znanja pa je že opazen velik napredek pri uporabi tehnologije, spletnih orodij, spletnega okolja. To področje se izredno hitro razvija, ves čas ga je potrebno spremljati in se učiti. Prav je, da ga znamo dobro in koristno uporabiti.

Kaj je po vaše najtežje – ali to, da učenci nimajo stikov ali da med njimi obstaja socialna razlika, torej da nimajo vsi možnosti uporabe tehnologij in ustreznega prostor za delo ali kaj drugega?

Ni enostavnega odgovora. Vse je prepleteno. Dostop do tehnologij imate oz. imajo praktično vsi. Če ne drugega, vsaj telefon. S tem lahko ohranjate stike.

Večje vprašanje je ustrezen prostor. Tu so vsekakor velike razlike. Nima vsak svoje sobe, svojega koticčka za mirno in zbrano delo. Pa kot že povedano v prejšnjem odgovoru, so za uspešno delo zelo pomembni odnosi v družini oz. okolju, kjer učenci stanujete in delate. Slabih odnosov niti vrhunska tehnologija ne more nadomestiti. Če ni dobrih odnosov, je res težko.

Če še kdo nima računalnika ali vsaj tablice, naj to sporoči razredniku in bo šola pomagala po svojih močeh.

Kakšni so plusi in minusi pri organizaciji šole na daljavo?

Plus pri organizaciji šole na daljavo je predvsem to, da s tem pomagamo preprečevati širjenje virusa, ki je lahko zelo nevaren ali za vaše domače ali mogoče za vašega sošolca, sošolko ali za katerega od nas zaposlenih.

Dobro je tudi to, da se vsi urimo in se učimo veščin, o katerih sem že govorila: samodisciplina, potrpežljivost, utrjevanje in ohranjanje dobrih odnosov, pa tudi učenje znanja uporabe tehnologij.

Slabost pri organizaciji pa je vsekakor ta, da terja več dela in seveda časa za vzpostavitev vsakršne komunikacije (tako za individualen pogovor kot za večje sestanke), da je preko Zooma težje opaziti, če je kdo v stiski.

Kako vidite šolo po korona času? Kaj se bomo iz tega naučili? Bo kdaj sploh še enako?

Korona časa ne bo še tako kmalu konec. Tudi ko se vrnete učenci v šole, bo zagotovo potrebno nositi maske, upoštevati razdaljo, omejiti stike in srečanja ...

Če pa govorimo o času, ko se ne bomo več bali okužb, pa bi si želela, da bi vsi cenili to, kar sedaj pogrešate. Da bi cenili delo šole, delo učiteljev, da bi bili hvaležni, da se lahko družite, da bi bili solidarni s sošolci, da bi v razredu in v šoli vladali prijateljski odnosi, da bi bili hvaležni, da imate organizirano prehrano. Lahko to pričakujem?

Nisem sicer pesimist, a v ugodju kaj hitro pozabimo na obljube in na to, da ni vse samoumevno. To bi želela, da si zapomnimo.

Šola bo še vedno organizacija, kjer se moramo vsi držati določenih pravil in reda. Brez truda in včasih tudi porazov ni uspeha. Mi v šoli se bomo še naprej trudili, da vam posredujemo znanje, da poskrbimo za varno okolje in smo vam dober zgled.

Verjetno ne bo nikoli več enako. Poleg znanja predpisane šolske snovi smo pridobili še druga znanja, ki jih ne smemo zanemariti in pozabiti.

Kako pa vidim šolo v bodoče? Kmalu se bo začela celovita prenova šole. Po prenovi in po korona času si želim v njej vedoželjne in delavne učence, ki jim ne bo mar ocena, ampak znanje. Podobno velja za zaposlene. Pogoji za delo, poučevanje in učenje bodo skoraj idealni. Upam, da bomo tudi znali poskrbeti za dobre odnose, za dobro počutje in da bomo vsi radi prihajali v šolo tako učenci kot zaposleni.

Za konec tega intervjuja pa izrekam pohvalo vsem učiteljem, staršem in vam, dragi učenci, ki vsak po svojih močeh omogočate, da pouk na daljavo teče.

Bodite zdravi.

Mag. MARIJA MATEJKA ŠKUFCA STERLE,

dr. med., je specialistka družinske medicine in dela v ZDL Ljubljana kot splošna zdravnica.

Epidemija koronavirusa je spremenila način življenja, saj se je življenje praktično obrnilo na glavo. Veliko ljudem je zelo težko, nekateri so se znašli v hudih materialnih, zdravstvenih in psihosocialnih stiskah. Težje je tudi opravljati poklice, najtežje je seveda zdravstvenim delavcem. Vprašali smo medicinsko sestro ter dve zdravnici, kako se spoprijemajo z novimi izzivi.

Vsem smo postavili enaka vprašanja.

?

Kako je biti zdravstveni delavec pred koronavirusom in v času epidemije? Kakšna je glavna razlika? Je sedaj boljše ali manj poskrbljeno za bolnike?

Biti zdravstveni delavec med epidemijo koronavirusa je zelo naporno, glavna razlika je pa v tem, da moramo poskrbeti, da se infekcija ne prenaša z bolnika na zdravstvene delavce, kar pomeni, da je treba v maksimalni možni meri uporabljati osebno varovalno opremo. Za bolnike načeloma ni slabše poskrbljeno, edini problem je, ker bolnišnične kapacitete ne dohajajo potreb zaradi prevelikega števila bolnikov.

?

Če ste se že srečali z bolnikom, ki ima covid-19, kakšen občutek je bil stati ob njem in mu pomagati ali se morda le pogovoriti z njim? Je občutek drugačen kot pri bolnikih z drugimi boleznimi?

Z bolniki se srečujem praktično vsak dan, občutek stati ob njem je zelo neprijeten, saj nikoli ne veš kdaj se boš nalezel od njega. Ja, občutek je drugačen kot pri ostalih bolnikih.

?

Ali je vaše domače strah, da bi bolezen prišla v vašo družino?

Naše domače načeloma ni strah, se pa držimo ukrepov za preprečevanje infektov.

ALEKSANDRA PUŠENJAK KLEMENC,

dipl. m. s., je diplomirana medicinska sestra, zaposlena v patronažni službi.

?

Kako je biti zdravstveni delavec pred koronavirusom in v času epidemije? Kakšna je glavna razlika? Je sedaj boljše ali manj poskrbljeno za bolnike?

Biti zdravstveni delavec pred epidemijo in med epidemijo je seveda velika razlika. Pred epidemijo nismo rabili toliko zaščitne opreme, nismo rabili toliko časa, da smo uskladili vse obiske, saj jaz delujem kot patronažna medicinska sestra in stopam v domače okolje, v dom, moram se pravilno zaščititi, da ne bi slučajno zanesla virusa v njihove domove.

Slaba stran tega je, da z ljudmi, posebej s starejšimi, zaradi obrazne zaščite težje komuniciramo, otroci, s katerimi tudi delam, se te ustrašijo, so se pa tekom celotne epidemije nekako navadili na to zaščitno opremo. Pred epidemijo sem opravljala samo svoje delo, se pravi delovala sem na preventivnem nivoju in na kurativnem, sedaj pa poleg tega še delujemo v domih za starejše občane, kjer jemljemo brise, prav tako v covid ambulantah, tako da je delo zelo raznoliko, naporno, kajti cel dan biti v skafandrih je res težko.

Spraševala: Alja Sterle

Vprašanje, ki je bilo zastavljeno, je bilo, kako je zdaj poskrbljeno za bolnike. Ljudje sedaj težko pridejo do svojega osebnega zdravnika, moji ljudje so večinoma starejši in elektronska komunikacija je težja za njih, telefonsko se težko dobili zdravnika, zato nastopim tukaj jaz, da je ta komunikacija lažja, čeprav je obiskov bistveno, kajti zdravniki sedaj tudi vse stvari napišejo nam, saj je za pacienta poskrbljeno na domu. Ti težko ali pa težje pokretni ljudje bi težko šli v bolnišnico ali v zdravstveni dom, prav tako bolnike bolnišnice prej odpuščajo v domačo oskrbo, tako da je dela veliko več, kot ga je bilo pred samo epidemijo.

Kaj pa mi je pri mojem delu zelo težko? Težko je gledati, kako so ljudje, posebej starostniki, osamljeni, po telefonu sicer komunicirajo s svojimi svojci, ampak si ne upajo ven, zaprti so v stanovanju in se že pozna, kako se slabša njihovo zdravstveno stanje in psihično stanje.

?

Če ste se že srečali z bolnikom, ki ima covid-19, kakšen občutek je bil stati ob njem in mu pomagati ali se le morda pogovoriti z njim? Je občutek drugačen kot pri bolniki z drugimi boleznimi?

Ja, vsakodnevno se srečujem z bolniki, ki imajo covid-19, večinoma v domačem okolju v lažji obliki prebolevajo to bolezen. Kakšna je razlika pomagati njim in drugemu bolniku, ki ima kronično bolezen? Razen tega, da si res zaščiten in poskrbiš za svojo varnost, razlike ni. Vsak bolnik rabi pogovor, vsak bolnik je v stiski ne glede na to, kakšno diagnozo ima. Pomembno je, da se z njim pogovorimo, da začuti to toplino, ki jo rabi, da mu kljub temu, če ima korona virus, stisnemo roko. To je pomembno, biti človek človeku, ne glede na to ali je covid ali ni covid pozitiven. Mislim, da je to najbolj pomembno in na to mislim, da smo najbolj pozabili v tej epidemiji in seveda to naši starejši ljudje zelo občutijo.

?

Ali je vaše domače strah, da bi bolezen prišla v vašo družino?

Ja, strah je zmeraj prisoten, ampak to ni strah, da bi močno vplival na našo družino. Nekako smo samo epidemijo sprejeli, pomembno je, da so otroci o teh stvareh podučijo, kako morajo ravnati, kakšno je pravilno ravnanje. Seveda v službi poskrbim, da sem dovolj zaščiten, da delam vse preventivne ukrepe, da ne bi virusa prinesla v družino in mislim, da je to najbolj pomembno, da vemo, kako se moramo zaščititi, kako poskrbeti za svoje zdravje.

Strah ne sme biti gonilna sila, moramo se o teh stvareh pogovarjati, moramo se zaščititi, vendar moramo kljub epidemiji živeti in moramo se o teh stvareh z otroki pogovarjati, moramo se pogovarjati tudi s starostniki o tem, moramo poklicati kdaj svojo babico, svojega dedka, objeti svojega otroka in tako bo tudi ta težek čas, ki ga živimo, lažje obvladljiv za vse nas.

Spraševala: Lina Pušenjak Klemenc

KATJA ADAMIČ,

dr. med., je specialistka pneumologije in je zaposlena na Univerzitetni kliniki Golnik.

?

Kako je biti zdravstveni delavec pred koronavirusom in v času epidemije? Kakšna je glavna razlika? Je sedaj bolje ali manj poskrbljeno za bolnike?

Zadnja leta delam na oddelku interventne pulmologije, kjer diagnosticiramo spremembe na pljučih in plevralne izlive. Veliko sprememb je malignih, zato tudi v času epidemije delamo enako kot prej. Bolnikom skušamo čimprej postaviti diagnozo, ker le tako lahko pridejo do ustreznega zdravljenja.

Nekatere dejavnosti na kliniki, ki niso tako nujne, pa so morale počakati, saj moramo poskrbeti za bolnike z boleznijo covid-19, ki so tako bolni, da potrebujejo bolnišnično

obravnavo. Na naši kliniki je tem bolnikom trenutno namenjenih približno polovico vseh bolniških postelj.

Kljub vsemu smo ves čas na voljo vsem bolnikom, ki imajo težave, za katere je specializirana naša klinika. Pogledamo jih v urgentni ambulanti in drugih ambulantah, sprejmemo jih v bolnišnico; bolniki in zdravniki nas kontaktirajo po telefonu, e-mailu, pošljejo napotnice, iz katerih je razvidno, da jih moramo čimprej pogledati ... Prilagajamo se in trudimo, da je za vse bolnike dobro poskrbljeno.

opremo. Že spomladi sem se sprijaznila, da bom verjetno zbolela, ker delam v prvi bojni liniji. Na srečo je bolezen potekala s simptomi, ki niso bili zelo hudi, bila sem prehlajena, izgubila sem vonj in okus, bolelo me je grlo in mišice po telesu. Po 10-ih dneh samoizolacije s svojo ožjo družino sem bila na kontrolnem testu negativna in naslednji dan sem šla nazaj na delo. Domači so vedeli, da sem rizična za okužbo, vse od spomladi sem se testirala vsaj 10-krat. Ko sem jim sporočila, da sem pozitivna, so bili malo prestrašeni, ampak na srečo ni nihče zbolel.

?

Če ste se že srečali z bolnikom, ki ima covid-19, kakšen občutek je bil stati ob njem in mu pomagati ali se morda le pogovoriti z njim? Je občutek drugačen kot pri bolnikih z drugimi boleznimi?

Mi smo se z bolniki s covid-19 boleznijo srečali že spomladi, takrat smo bili vsi malo v skrbeh, kako bo, saj je bilo to nekaj novega. Kmalu smo se privadili na izolacije bolnikov, oblačenje v zaščitne obleke in zaradi tega nekoliko drugačen način dela. Sama se s temi bolniki srečujem vsak teden v urgentni ambulanti in na oddelkih v času dežurstva.

Bolniki so ponavadi prestrašeni, skušam jih potolažiti, da jim bomo pomagali in da naj ne skrbijo. Mislim, da so predvsem starejši, ki so včasih malo zmedeni ob prihodu v novo bolnišnično okolje, prestrašeni, še posebno, ko nas vidijo z zaščitnimi maskami in očali, pogosto nas ne slišijo dobro, ker so bili navajeni, da so brali iz ustnic.

Kot zdravnica v zaščitni odpravi pa vidim težavo v postavljanju diagnoze ob bolnikovih simptomih, na primer težje avskultiram preko kape na glavi, težje vidim vratne vene, ko si mi rosijo očala ... Pomagamo si z ultrazvokom ob postelji in drugimi preiskavami.

Spraševala: Alja Sterle

Nace Horvat, 4. a (mentorica Kristina Bukvić)

?

Ali je vaše domače strah, da bi bolezen prišla v vašo družino?

Jaz sem se pred enim mesecem v službi okužila in zbolela z boleznijo covid-19, kljub temu da sem uporabljala zaščitno

Julia Fortuna, 4. b (mentorica mag. Petra Mrak)

Mentorica razmišljanjem, nastalim oktobra 2020, takoj po zaprtju šol: Andreja Popović

KORONAČAS, KAJ HOČEŠ OD NAS?

Že skoraj devet mesecev je od tega, kar sem prvič slišala za korono. Sprva, sem si mislila, da je to le neka nepomembna bolezen, ki v Slovenijo sploh ne bo prišla, vendar sem se kmalu začela zavedati, da le ni tako nedolžna in je kar precej spremenila življenje. Še ko so prvič zaprli šole, si najverjetneje nihče ni predstavljal, kaj bo to zares pomenilo.

Najprej je bilo zabavno in še vedno me ne moti delo od doma, ampak nekatere to moti veliko bolj. Na primer tudi mojim staršem zdajšnja situacija ni prav nič všeč. Ko sta morala delati od doma sta prejela veliko manj plače, za zahtevnejše delo in veliko daljši delovni čas.

Prikrajšane so nam tudi druge pravice, na primer ne smemo oz. nismo smeli iti ven iz občin ali se družiti z ostalimi ljudmi, kar se mi zdi zelo pomembno za vse.

Zdi se mi, da se je način življenja vseh zelo spremenil. Na primer sama si skoraj ne predstavljam več, da ne bi šla v trgovino z masko ali da bi se družila s komerkoli, ne da bi pomislila na razdaljo. Skrbi me, da bo korona trajala predolgo in se bomo vsi navadili, da smo samo doma in vse stvari

Devetošolci razmišljajo o t. i. koronačasu – to je čas, ki ga je posredno prinesel čas pandemije covid-19: zaščitni ukrepi, omejevanje stikov, strah pred boleznijo, šola na daljavo, delo od doma – po slovensko in po angleško.

potekajo preko računalnika. To se sicer že tako ali tako dogaja, a se mi zdi, da je korona to samo še pospešila. Sploh sem zaskrbljena, kaj vse to pomeni za naravo. Vsi se zdaj ukvarjajo le s tem, kako uničiti korono, veliko manj pa je govora o podnebnih spremembah, onesnaževanju okolja in ostalih pomembnih naravnih ter družbenih problemih.

Zara Barbarić, 9. c

Tia Babić, 8. b (mentorica Suzana Zgonec)

Pa smo spet tu. Začela sem z novim načinom življenja, na katerega sem se sicer že navadila konec lanskega šolskega leta. Šolanje na daljavo, prekinitve treningov in prekinitve druženja. Kmalu nas čaka tudi epidemija. Čeprav si je nihče ne želi in se ji skušamo izogniti, sem mnenja, da nas je porast okuženih prisilila v to. Nekateri ljudje si pravila predstavljajo po svoje in to nas je pripeljalo do tega, kjer smo, da število okuženih narašča.

Koronačas mi je vzel veliko: bližino, sorodnike, treninge, druženje ... Me je pa tudi nekaj naučil, da sem lahko marsičemu hvaležna, da je življenje eno samo in da se vse zgodi z razlogom. Upam, da se bo število smrti zniževalo, saj me je strah izgube najbližjih.

Vita Prelog Kristavčnik, 9. c

Daša Iskra, 4. b (mentorica mag. Petra Mrak)

V koronačasu imamo pri nas doma vsi več časa. S šolo na daljavo imava z bratom dobre izkušnje. Zjutraj nama ostane čas, ker ne hitiva na mestni avtobus. Ni nama treba iskati zaščitnih obraznih mask. V miru si lahko pripraviva zajtrk in dalj časa lahko ostaneva v pižami, tako kot ob nedeljah.

V spodnjem delu naše hiše je prostor, ki mu rečemo klub. To je v bistvu naša dnevna soba. Tam zjutraj oče in mama v miru pijeta kavo in se pogovarjata. Super se nama zdi, ker naju v koronačasu, ko ne hodiva v šolo, povabita poleg na klepet. Lahko si tudi midva privoščiva skodelico dišeče kave. Tako se počutiva bolj odraslo.

V dopoldnevih opraviva vse za šolo. Interesnih dejavnosti ni, zato popoldneve preživljamo zunaj. Ne bi govoril, kako je na kmetiji kar naprej delo, sploh, če so pri hiši še konji. Včasih rad pobegnem, zato mi je v veselje, kadar oče prižge traktor in objavi, da gremo v gozd. Z bratom sva hitro pripravljena, saj tisti, ki bi ostal doma, ve, kaj ga čaka. Pospravljanje po hiši, kuharija in brkljanje po vrtu.

Že med vožnjo na traktorju se počutim pomembnega. Čutim posebno moč v telesu. Ko pogledam orodje, ki smo ga naložili, sekire, žage, motorke, vem, da to delo ne bo hec. Do našega gozda, ki meri dobra dva

hektarja, pridemo v desetih minutah. Oče nama pove, da bomo danes očistili stara in odmrta drevesa, da bodo lahko nova, mlada in zdrava drevesa lepo rasla. Najin oče veliko ve o naravi, o lesu, o rastlinah in gobah pa tudi o živalih. Zato je čas, ki ga preživiva z njim, dragocen. Kar se tega tiče, je on najin najboljši učitelj. Vlačimo veje, žagamo, sekamo in uživamo v težaškem delu. Vsi potni si med seboj merimo moči. Kdo zmore še več?

Ko se vrnemo domov utrujeni in umazani, nas čaka pojedina na mizi. Naša mami res lepo poskrbi za moški del družine. S polnimi trebuhom si po kosilu radi skupaj ogledamo kakšen film. Z nami sta tudi naši psički Lorena in Georga. Tudi onidve sta veseli, ker smo več doma in skupaj in sta deležni čohanja enkrat od enega, drugič spet od drugega.

Tako sklepam, da ni nič narobe, če se javno življenje in z njim vse normalnočasne dejavnosti tudi kdaj ustavijo. Svet zaradi tega ne bo propadel.

Nik Jurečič, 9. a

Jan Jurečič, 9. a (mentorica Suzana Zgonec)

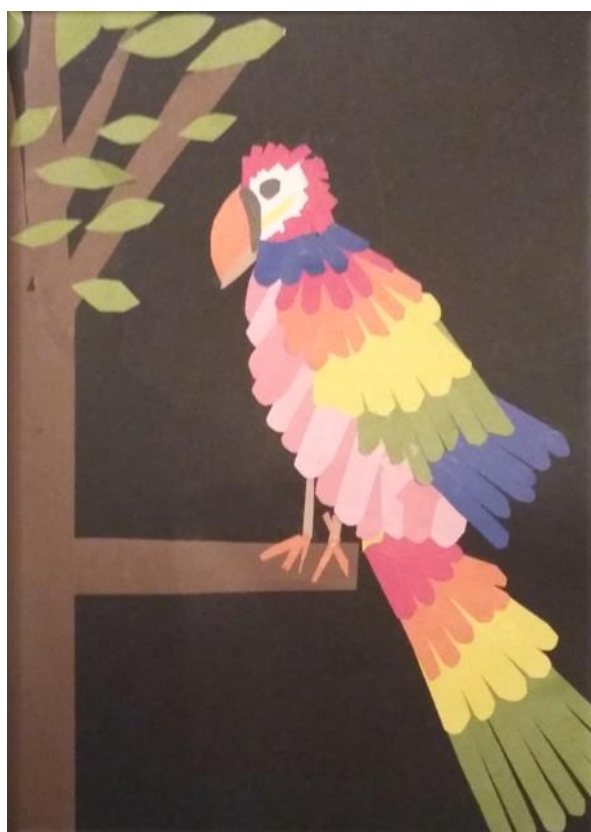
Korona virus je v tem času globalna grožnja, ki vseeno lažje preživljamo. Na začetku tega znanstvenega fenomena sem pričakoval rahlo epidemijo v Aziji, a sedaj je virus prekoračil moja predvidevanja. Vzel mi je veliko časa normalnega šolanja in druženja s prijatelji, a medtem ko sem doma, imam več časa za razmišljanje. Zavedam se, da me katastrofe pred korona časom niso prizadele in da me tudi sedaj ne bodo.

Pogrešam čase, ko nisem vsak dan poslušal novic o virusu, pogrešam čas, ko sem lahko prosto hodil in pogrešam čas, ko sem hodil v trgovino brez maske. Strah me ni ničesar, kar vključuje človeka in koronavirus. Strah me je samega sebe. Ščitimo naše starejše družinske člane in se držimo varnostnih protokolov. Od vsega na svetu si želim svetovni mir, a za vsak uspeh moramo nekaj žrtvovati. In vsi vemo, kaj to pomeni ...

Filip Osterc, 9. c

Iva Lazar, 8. b (mentorica Suzana Zgonec)

Špela Simovič, 3. b (mentorica Andreja Kovač)

Očem razmišljam v koronačasu? Moja soba ima okno na južno stran in ta odpira pogled na hlev in pašnike. Tam se pasejo konji. Zjutraj, ko se počasi dviga megla iz travnikov, jih vidim, kako sklonjeni k travi žvečijo. Ali konji lahko zbolijo za koronavirusom? Veterinarka, ki nas občasno obiskuje, mi je razložila, da lahko. Vendar vsi kopitarji proti virusu zelo hitro izdelajo veliko protiteles. Povedala mi je, da v Argentini poteka študija o tem, da bi konjski serum s temi protitelesi uporabili kot zdravilo za ljudi. Dokler ne bo cepiva!

Spremembe, ki nastajajo iz dneva v dan, se nas dotaknejo bolj ali manj. V tem sodobnem svetu sem ugotovil, da se ne da nič napovedati. Dnevno poteka vse preveč obveznosti, ki jih je treba opraviti hitro in nenatančno. To me moti, ker potem je eno samo priganjanje in hitenje. Zato se včasih skrijem med konje. Njim se nič ne mudi. Začudeno me pogledajo in pustijo, da sem poleg.

Skom ali s čim se bomo borili čez dvajset let? Kakšne težave bodo pestile moje otroke? Kako naj delujem, kaj naj počnem, da bi pomagal ustvariti boljši in lepši svet? Lahko začnem v svoji družini. Ker rad jem, bom za vse spekel slastne palačinke za večerjo. Vse sestavine imam doma. Ne bo mi treba v trgovino. Skupna večerja z družino, vsi bodo veseli in to bo moj doprinos. Ampak vsi si bodo morali temeljito umiti roke preden bodo začeli.

Koronačas je čas povezovanja in kaj te lahko bolj poveže kot to, da bo oče pri večerji vprašal: »A je še kakšna, tako zelo so dobre?«

Jan Jurečič, 9. a

This year almost the whole world was and still is occupied by the coronavirus. In Slovenia it showed up in March and is still here. A lot of people have got sick and some, most of them elderly, have died. In the whole world's population more than 1.6 million people have died because of it. However, I think that the epidemic will end quite soon because scientist have made a vaccine.

First of all, I wish that I will end school normal in the school, so that I can say goodbye in a normal way, as normal as it is possible. Then I want to make good friends in high school and learn new things. I do not know what I am going to do professionally, but most of all I want to do something connected with science or helping people. And an important thing to me, at my profession, is that of course I would be successful, but the most important thing is that I would make myself proud, so I would love what I will do... I hope that I will find my »dream job«, because I think that not many people have it.

Probably almost the only good thing that the coronavirus has brought is that the economy, airplanes, factories have stopped for some time. There is less pollution. In the future I think that in the environment there will be much more pollution, because some people pollute the environment quite a lot. But it isn't all their fault. A lot of pollution is made by factories, airplanes, fossil fuels... But I hope that people will find a way to stop it. If not, we will destroy our own planet!

I think that a situation with the coronavirus will end in about half of year. But not if some of the people don't follow the rules. So I think that what the future holds isn't up to one person, but it is up to all of us. It is our decision what will happen to us and our world.

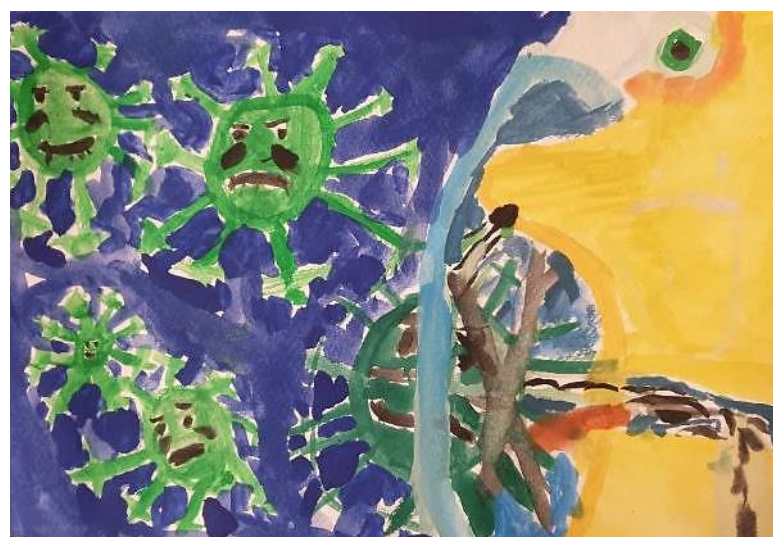
Jerneja Gorjanc, 9. b

Jurij Sanžor Modic, 4. a (mentorica Kristina Bukvić)

Nando Dragič, 8. b (mentorica Suzana Zgonec)

Oskar Gregorski, 4. b (mentorica mag. Petra Mrak)

Aldijana Okić, 8. a (mentorica Suzana Zgonec)

Tia Korelc, 4. a (mentorica Kristina Bukvić)

The COVID-19 pandemic has come in one of the most important time of my life. I can't see and talk with my friends, play football or train boxing. I'm worried about my health and the health of my family members, because so many people are infected with coronavirus and many people even die. Day after day I'm just standing at home and this routine is killing me slowly. I'm doing my lessons, doing homework, reading books, walking with my dogs and riding horses. But I argue with my parents and with my brother, I miss the company of my friends.

Because of COVID-19, the world is no longer the same as it was. This is the time that I care about young people and their future. I wonder how this will affect our mental health. I have read that there are many young people who are lonely and serious distress. Many young people aren't optimistic about the future because this situation is making our lives harder.

We are all building our future. How can I help save the Earth? I hope that our planet will not die. I'm aware of global problems and I respect nature very much. But there are only few of us trying to save our planet and we are acting too slowly.

In the end, what about my personal future? If I tell all my wishes, they won't come true. I will just keep my fingers crossed for me!

Jan Jurečič, 9. a

Amar Šalkič, 1. a (mentorice Andreja Golob, Sabina Bauer, Špela Meglič)

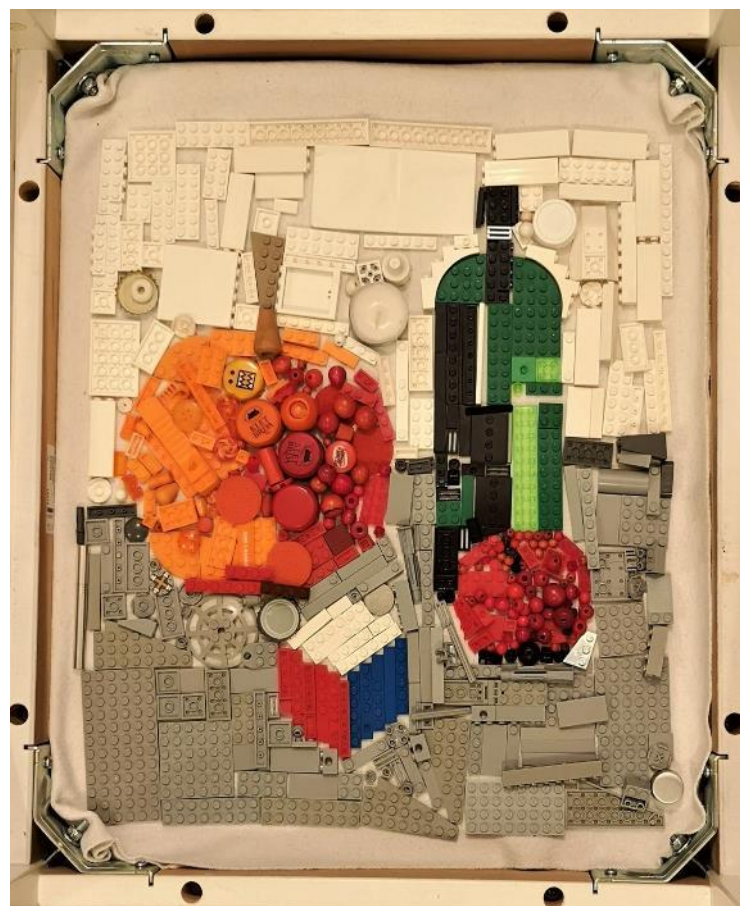
It's been a difficult year because we have to live in a different way. The coronavirus has stopped our lives and because of that we have to use electronic devices to stay in touch with our friends and family. Moreover, we only have online lessons, and I cannot just go out and visit my friends or grandparents. It is even harder for our grandparents because they don't know how to use Zoom or Skype.

In the future we will be more thankful for possibilities to travel all over the world. I think in the next years a lot of things will stay online because it is sometimes easier in that way. However, this can cause that people won't be able to have the same relationships as we do now.

I want to make a successful career. If I get an opportunity to do a voluntary work, I will accept it. I will be happy and will probably keep it. After some time, I will get a promotion and get a full time job with a good salary. I have a few ideas about my future job, but I haven't decided on any yet. Lately, I am really into sailing, so I am sure I would like to do sports in the future, too. I will travel to places near the sea, where I will be able to enjoy sailing and swimming.

Sometimes we feel trapped and often there is nothing we can do about it. I hope and believe that new year will bring us a chance to live our old life again. Maybe it will be even more wonderful.

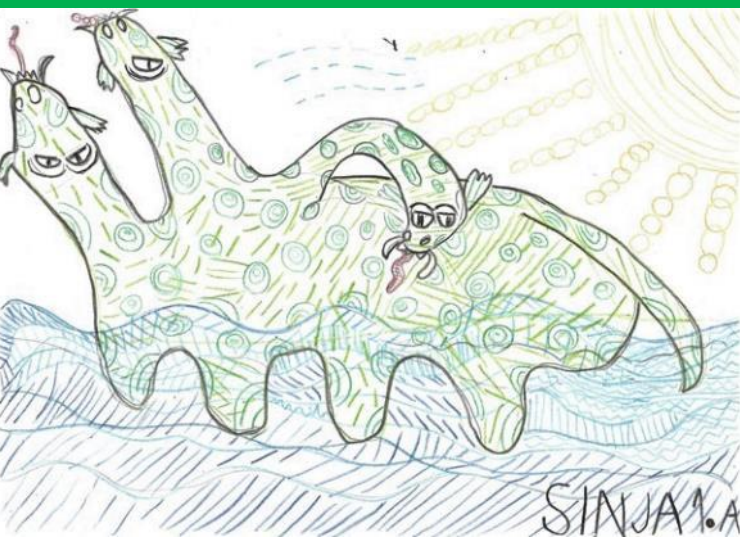
Pika Nika Potočnik, 9. b

Tine Trost, 6. a (mentorica Suzana Zgonec)

Gašper Rozman, 6. c (mentorica Suzana Zgonec)

Sinja Kolšek Sekloča, 1. a (mentorice Andreja Golob, Sabina Bauer, Špela Meglič)

To be completely honest, I don't think about the future, or at least I try not to. The reason for that is that it scares me. It scares me in the worst possible way. The fact that I don't know what will happen is the worst feeling anyone could ever feel. It gives me anxiety.

I've seen some quotes that I like, they are cute make me feel better in a way. One of them is from a movie, I'm not sure but here's how it goes: "Yesterday is history, tomorrow is a mystery, but today is a gift that is why it is called the present."

Everyone thinks of the future to be different, some think it's exciting or that is going to be so fun. Others think there will be flying cars, but in reality how would they know. Not trying to ruin the fun for others but let's be honest, we thought 2020 would be a good year and look where that has gotten us! We walk around with masks and can't hang out with other people that aren't your family. Wearing a mask and walking around is definitely not fun if you have glasses. It's a bit weird they found the vaccine for COVID-19 but still haven't found the cure for cancer. This makes me feel that they just want the money they get from people that need to pay for the operation.

Moreover, I question myself a lot how adults can expect us to decide what we want to do in the future! We are just kids which I know may

seem a bit weird but honestly we couldn't care less about grades. We learn for tests and later forget everything. So what's really the point when we could've been doing something that's fun. It's really funny that the learning system is the way it is. The fact that our grades decide if we're good enough for our dream school is really dumb. I think we should learn things we're going to need in life. For example, how to find a job or what do we need to be careful about when buying a house or just in general things like that. As this may seem I'm over exaggerating but it's the truth. I understand that we need to know some of basics, but we are teenagers only once and we are wasting our life for things we are going to forget eventually.

What I know about my future if I'm still alive and have grandchildren, I'll tell them how it was while COVID-19 was still around, and I will exaggerate just like my parents do when they tell me how they used to walk hours and hours to get to school. At the end of the day everything happens for a reason, even though I hate school it's fun so I'm going to enjoy it as long as I can.

Sara Mašinović, 9. a

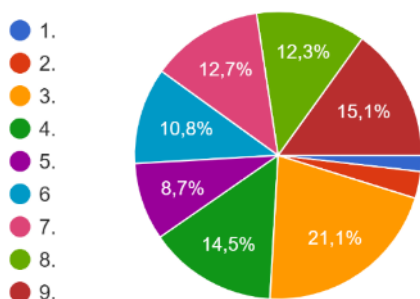

Filip Podobnik, 7. b (mentorica Suzana Zgonec)

Izredne razmere oz. koronakrizo vsak izmed nas doživlja drugače. O njihovi občutjih in mnenjih smo povprašali učence od 1. do 9. razreda. Vprašali smo jih o mnenju glede trenutnih razmer, o tem, kakšen je njihov odnos do nove koronavirusne bolezni in kako se spoprijemajo z delom na daljavo.

Kateri razred obiskuješ?

332 odgovorov

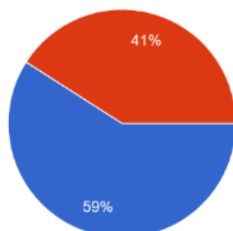

V anketi o delu na daljavo je sodelovalo 332 učencev OŠ Prule. Prvošolci še potrebujejo pomoč staršev, zato je anketo rešilo samo 6 učencev prvega razreda. Od vseh treh drugih razredov je anketo izpolnilo 10 učencev. Največ rezultatov smo dobili od tretješolcev; teh je bilo kar 70. Svoje odgovore je oddalo 48 učencev četrtega razreda, 29 petošolcev in 36 šestošolcev. Sedmošolci – 42 in osmošolci – 41 so anketo rešili v podobnem številu. V devetih razredih je anketo izpolnilo 50 učencev.

Spol

332 odgovorov

- Ženski
- Moški

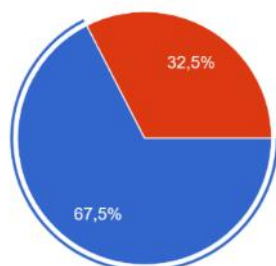

Med anketiranci je bilo 136 dečkov in 196 deklic.

Kaj je tebi bolj všeč?

332 odgovorov

- običajna šola
- šola na daljavo

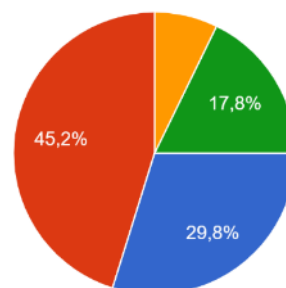

Zanimiv je bil odgovor na vprašanje o priljubljenosti običajne šole proti šoli na daljavo. Kar 224 učencem in učenkam je bolj všeč običajna šola, ni pa zanemarljiv podatek, da je 108 učenkam in učencem bolj všeč šola na daljavo. Za ta odgovor so se v večini odločali učenci 8. in 9. razreda.

Katera trditev zate najbolj velja?

332 odgovorov

- Pri šoli na daljavo se odlično znajdem in samostojno opravljam naloge.
- Pri delu na daljavo občasno potrebujem nekaj pomoči (od sošolcev, od staršev).
- Pri delu na daljavo pogosto ne razumem navodil in nalog in potrebujem ves čas veliko pomoči.
- Snov razumem, ampak potrebujem pomoč pri oddaji oziroma pošiljanju nalog.

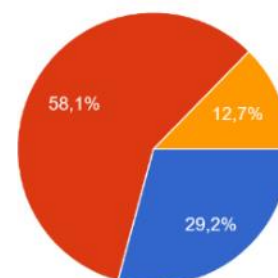

Pri delu na daljavo se nekateri znajdejo bolje, nekateri slabše. Največ učencev – 150 je odgovorilo, da pri delu na daljavo občasno potrebujejo nekaj pomoči, 99 učencev se pri delu odlično znajde in ne potrebuje pomoči, 59 učencev pa snov razume, vendar potrebuje pomoč pri oddajanju in pošiljanju nalog. Najmanj učencev – 24 učencev pri delu pogosto ne razume navodil in nalog ter ves čas potrebuje veliko pomoči.

Koliko časa dnevno običajno delaš za šolo na daljavo?

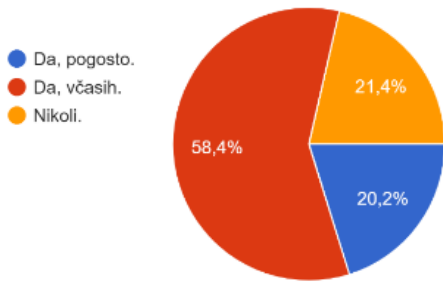
332 odgovorov

- Manj kot 4 ure.
- 4 do 6 ur.
- Več kot 6 ur.

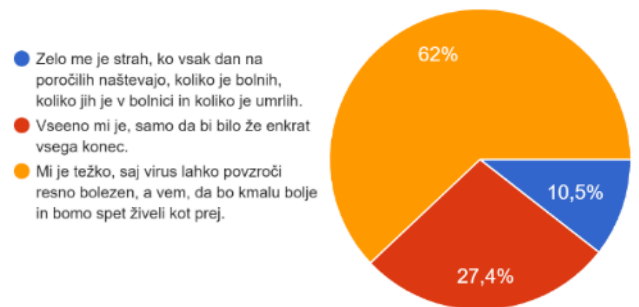
Zanimalo nas je, koliko časa učenci dnevno delajo za šolo na daljavo. Večina, 193 vseh anketiranih, se je opredelilo za odgovor od 4 do 6 ur, 97 učencev jih pravi, da za šolo delajo manj kot 4 ure, 42 učencev pa potrebuje za šolsko delo več kot 6 ur.

Ali tudi ti komu nudiš pomoč (npr. sošolcem, bratu, sestri)?
332 odgovorov

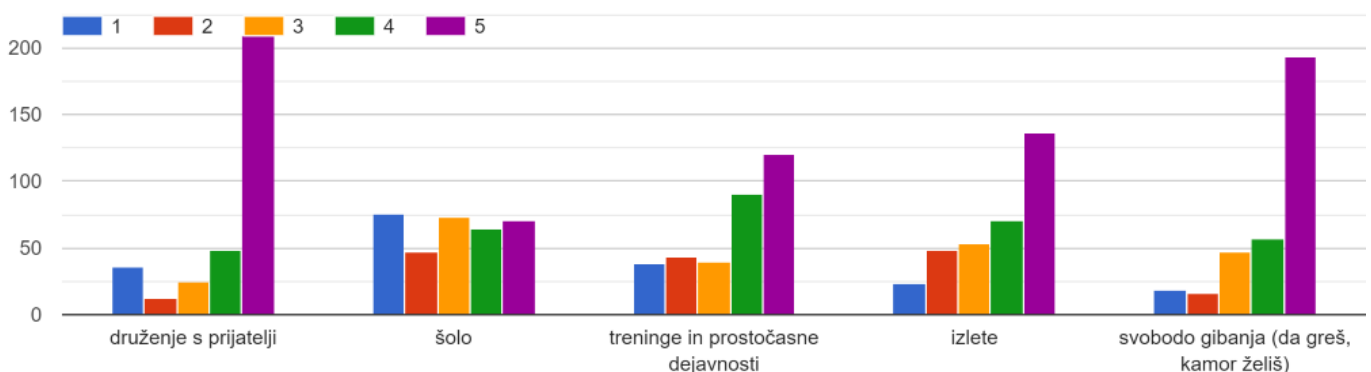
Učence smo povprašali, koliko pomagajo drugim, na primer bratu, sestri, sošolcu, sošolki ... 194 učencev jih včasih nudi pomoč. 67 učencev zelo pogosto pomaga s kakšnim nasvetom, z razlago, je pa 71 učencev, ki nikoli ne nudi pomoči.

Kakšen je tvoj odnos do virusa covid-19?
332 odgovorov

Čas, ki ga je prinesla koronavirusna bolezen, je težek. 206 učencev je označilo, da jim je težko, vendar vejo, da bo kmalu bolje in bomo lahko spet živeli kot prej. 91 učencev je označilo, da jim je vseeno in si samo želijo, da bi bilo takih razmer konec. 35 učencev pa je označilo, da jih je zelo strah, saj vsak dan na poročilih naštevajo številke obolelih, umrlih in hospitaliziranih.

Kaj od navedenih dejavnosti najbolj pogrešaš, pri čemer je 1, da najmanj in 5, da najbolj pogrešaš.

Učencem smo ponudili več dejavnosti, ki jih v koronačasu počnemo v zelo omejenem obsegu. Dejavnosti so ovrednotili od 1 do 5, pri čemer je ena, da malo pogrešajo in 5, da zelo pogrešajo izbrano dejavnost. Anketiranci so lahko dali enake ocene več dejavnostim. Anketa je pokazala, da je učenci najbolj pogrešajo druženje s prijatelji (kar 210 učencev je tej dejavnosti dalo oceno 5) in svobodo gibanja (194 učencev je tej dejavnosti dalo oceno 5), sledijo izleti, treningi in šola. Če oceni 5 dodamo še oceno 4, si dejavnosti sledijo takole: najbolj pogrešajo **druženje** (258 učencev), **izlete** pogreša 273 učencev, **svobodo gibanja** 251 učencev, **treninge** 210 učencev in **šolo** 136 učencev. Anketa je pokazala, da učenci ponujene dejavnosti precej pogrešajo, vseeno pa je oceno 1, torej da zelo malo pogrešajo, dalo šoli (76 učencev), treningom (39 učencev), druženjem s prijatelji (36 učencev), izlete (23 učencev) in svobodo gibanja (18 učencev).

Zahvaljujemo se vsem 332-im učencem Osnovne šole Prule za odgovore.

Ugotovili smo, da se kar dobro držimo, da smo solidarni in predvsem, da se dobro šolamo na daljavo. Seveda pa pogrešamo naše staro življenje in upamo, da se kmalu vrne.

Alja Sterle, Beti Bandelj, Tia Babić,
Zoja Zupančič Prevolšek,
Marina Dovič, Gašper Rozman

V času, ko smo pretežno doma in je sončnih žarkov bolj malo, je dobro poseči po sadju in zelenjavi, ki sta pravi vitaminski bombi.

ZELENJAVNA OMLETA

Sestavine:

6 jajc, zelenjava, poper, sol, čebula

Postopek:

Pred kuho si pripravimo ponev. Ko začnemo kuhati, moramo najprej narezati zelenjavo in čebulo. Jajca premešamo in začinimo s poprom in soljo. Čebulo prepražimo do zlatega in dodamo zelenjavo. Dodamo jajca in pustimo, dokler se ne speče. Poljubno lahko damo še za 10 minut v pečico.

Omleto serviramo na krožnik in dober tek.

Pia Vežjak

ORANŽNI NAPITEK ZA IMUNSKI SISTEM

Vir: <https://www.aninakuhinja.si/recepti/oranzni-napitek-za-imunski-sistem>

Sestavine:

- 3 pomaranče
- 1 limona
- 2–3 korenčki
- 1 čajna žlička dobro naribanega ingverja
- 1 čajna žlička mandljevega masla

Postopek:

Pomaranče olupimo in narežemo v mikser. Dodamo olupljen korenček. Zmiksamo in dodamo še limonino lupinico, sok ene limone in mandljevo maslo.

Oranžni napitek za imunski sistem je res prava bomba vitamina C in A ter še mnogo drugih vitaminov, ki bodo poskrbeli za podporo tvojemu imunskemu sistemu.

Marina Dovič

Za hitrost širjenja korona virusa je ključna vlažnost.

V vlažnih prostorih potencialno kužne kapljice sline hitreje rastejo in tudi hitreje padejo, kar zmanjšuje možnost, da bi jih vdahnili drugi ljudje.

Nekatere živali so dovzetne za koronavirus in bi lahko spet okužile ljudi.

Nove raziskave so namreč pokazale, da za covidom-19 lahko zbolijo tudi sesalci, ki bi lahko postali rezervoarji za virus in ga v prihodnosti spet vnesli v človeško populacijo.

Simptomi koronavirusa so podobni gripi, vendar pa je nekaj razlik. Predvsem novi korona virus manj prizadane nos, bolj pa kašljamo, gre predvsem za suh kašelj.

simptomi	koronavirus	prehlad	gripa
vročina	pogosto	redko	pogosto
utrujenost	včasih	včasih	pogosto
kašelj	pogosto (ponavadi suh)	blag	pogosto (ponavadi suh)
kihanje	ne	pogosto	ne
bolečine	včasih	pogosto	pogosto
zamašen nos	redko	pogosto	včasih
boleče grlo	včasih	pogosto	včasih
diareja	redko	ne	včasih (otroci)
glavobol	včasih	redko	pogosto
težko dihanje	včasih	ne	ne

Vir: WHO, Centri za preventivo

Kako dolgo je koronavirus obstojen na različnih površinah?

- tiskarski in tekstilni papir → 3 ure
- bakrena površina → do 4 ure
- karton → do 24 ur
- les in tkanine → do 2 dni
- gladke površine (steklo, bankovci) → do 4 dni
- gladke površine (jeklo, plastika) → do 1 teden

KRČENJE IN UNIČEVANJE GOZDOV BO PRINESLO ŠE VEČ PANDEMIJ

Skoraj tretjina bolezni izvira iz izkoriščanja zemlje oz. spremembe namena, in tako bi nas lahko prizadelo pet do šest novih epidemij na leto.

Ocenjujejo, da vsako leto uničijo na deset milijonov hektarjev deževnega gozda po svetu, da zasajajo palme za palmovo olje, da pridobijo zemljo za živinorejo, da zagotovijo dostop do rudnin. To pa vodi v uničevanje vegetacije in divjih živali, ki imajo številne specifične vrste virusov in bakterij, tudi takih, ki jih znanost še ne pozna, ti pa se potem prenesejo na živino in na ljudi. Temu znanstveno rečejo razlitje. Če virus v človeku najde ugodnega gostitelja, se zgodi prenos. Ta pa lahko vodi v novo bolezen.

Rok Sever, 4. a (mentorica Kristina Bukvič)

Alja Sterle

Zvezde pravijo

Poiskali smo slovenske znane osebe s področja igralstva, voditeljstva, spletnega udejstvovanja in jim zastavili tri enaka vprašanja.

Pozdravljeni,

sem **Zala Pirc** iz OŠ Prule in delam kratek intervju za šolski časopis *Iskrice* na temo korona virusa. Zanima me, če lahko odgovorite na spodnja vprašanja, saj nas zelo zanima, kako znane osebe doživljajo čas korona virusa.

1. **Ali je korona prinesla več pozitivnih ali negativnih stvari pri vašem delu? Katere so?**
2. **Korona je omejila stike s publiko, posebej v živo. Je težko? Kako vi to doživljate?**
3. **Ali je korona virus spremenil vaš pogled na svet in kako?**

KAYA SOLO

youtuberka,
instagramerka,
tiktokarka, zmagovalka
Joongl Star Showa

<https://www.facebook.com/KayaSoloYT>

Živjo! Seveda! :)

Na moj posel korona direktno ni preveč vplivala, saj se ne ukvarjam z direktnimi stiki z ljudmi. Nekaj več je sicer povpraševanja za promocije spletnih trgovin in manj je dogodkov, sicer pa pri poslu ni sprememb.

Zaradi socialne anksioznosti nikoli nisem preveč rada hodila v javnost, zato mi je bilo super, da sem imela izgovor ...

Verjetno na način, da mi gre korona vedno bolj na živce :) In seveda, da smo včasih imeli vsega na voljo, sedaj pa se omejujemo, sploh tisti, ki smo bili vajeni rednih potovanj izven države.

MARKO ŽERJAL

youtuber,
instagramer,
komik

Hej Zala,
bom kar na hitro odgovoril,
če te ne moti.

Predvsem negativne in sicer to, da mi na veliko odpadajo nastopi.

Ja, je kar težko, ker brez nastopov ne morem razvijati naprej svojega stand up materiala in je trenutno ta del moje kariere popolnoma na pavzi.

Niti ne.

<https://www.youtube.com/watch?v=9kXp8dQ0aY0>

BIANCA ČRNJAVIČ

pevka in avtorica skladb

Hej Zala, ja itak,
lahko probam 😊

Več pozitivnih, predvsem to, da več časa posvečam pisanju svoje glasbe, ker nimam distrakcij.

Niti ne. Zame se ni kaj dosti spremenilo, ker že prej nisem dosti nastopala.
Malo, spremenilo se je predvsem moje zavedanje, kako nepomembni smo.
Upam, da sem ti pomagala 😊

<https://www.youtube.com/watch?v=9kXp8dQ0aY0>

KLEMEN MRAMOR

pevec in igralec

<https://novice.svet24.si/clanek/zabavo/estrado/59c37c107ed9d/klemen-mramor-se-boli-predbratje-v-zeno>

Ojla, z veseljem :)

Glede nastopov je sigurno korona naredila svoje in onemogočila vse dogodke, nastope in druženja. Imam srečo, da se ukvarjam z zelo različnimi stvarmi, tako da lahko normalno delujem tudi v takih okoliščinah.

Močno pogrešam nastope in energijo, ki ti jo da publika, to zares pogrešam, eno pravo žurko :D Moramo se prilagoditi situaciji, nimamo kaj, na žalost :)

Mislím, da smo se vsi veliko naučili v letošnjem letu. Veliko smo se morali prilagajati in kakor kaže, se bomo še kar nekaj časa. Najbolj vpliva predvsem na socialno življenje, druženje s prijatelji, tako da si že skoraj ne znamo predstavljati, kako je bilo še pred korono.

ALEN PODLESNIK

radijski voditelj

<https://www.24ur.com/vestnik/2020/07/24/alen-podlesnik-je-zeljal-odpusta-za-veliko-veicino-je-dosti-slabse/>

Hej, Zala!

Z veseljem odgovorim na tvoja vprašanja:

Korona je prinesla večinoma negativne posledice za vse nas. Ogromno ljudi je izgubilo službe, šolarji ste prikrajšani za druženje in kvaliteten pouk, moj posel pa je na srečo eden izmed tistih, ki se je lahko hitro prilagodil situaciji. Situacija ni idealna - ampak za veliko večino je dosti slabše.

Omejitev stikov je zame najhujši del. Ljudje smo družabna bitja in Instagram žal ni dovolj za naše mentalno zdravje. Jaz osebno zelo težko prenašam te omejitve. Upam, da nam čimprej uspe premagati ta zopni virus!

Korona je predvsem pokazala, da ničesar ne smemo jemati za samoumevno. Niti druženja z lastno družino.

<https://www.24ur.com/vestnik/2020/07/24/nik-skrlec-je-zeljal-odpusta-za-veliko-veicino-je-dosti-slabse/>

NIK ŠKRLEC

gledališki igralec
in
televizijski voditelj

Pozdrav! Seveda, odgovarjam spodaj.

Mislím, da je korona praktično pri vseh dejavnostih zmanjšala možnosti delovanja, smo pa ravno zaradi tega morali začeti razmišljati o drugih poteh. Sam sem se tako prvič resno začel ukvarjati z livestreamingom na splet, torej prenašanjem v živo.

No, saj situacija je še vedno taka. Trenutno ne moremo igrati predstav, kar veliko ljudi postavlja na rob preživetja. Za ustvarjalca je takšna prekinitev neprijetna tako v finančnem kot osebnem smislu. Sam se poskušam znajti na drugačne, nove načine in tako ohranjati svojo ustvarjalnost in duševno zdravje. V resnici se je cel svet znašel v nepredvidljivem in novem položaju, zato se mi zdi pomembno, da ohranjamo sočutje in prijaznost do sočloveka. Vsi smo v težkih trenutkih, zato je dobro, če ob tem, ko rešujemo sebe, pomislimo tudi na druge in poskušamo svoj trud usmeriti tudi do ljudi ob sebi.

Ne bi rekel, da je epidemija spremenila moj pogled na svet, sem se pa ravno zaradi nje začel še bolj zavedati pomena tega, da se kdaj enostavno ustavimo. Popolna ustavitev je lahko v normalnem življenju občasno zelo koristna, zdaj pa jo sicer doživljamo v izrednih okoliščinah, kjer postaja tudi problem. Noro se mi zdi, ker imam občutek, da živimo v svetu, ki se bo podrl, če se za nekaj časa ustavi.

ALYA

pevka
in
učiteljica

Pozdravljena Zala,
pošiljamo ti odgovore. LP

Korona je prinesla nekaj slabih in nekaj dobrih, pozitivnih stvari ... vsekakor so projekti in koncerti, ki smo jih planirali, odpadli, dobra plat tega pa je, smo si odpočili, se navadili na online storitve, kar tudi ni slabo, stvari so se pač malo prestrukturirale (sama namreč poučujem solopetje).

Na začetku je bilo res težko, sploh ker so se dogajali tako lepi dogodki in projekti, ravno smo se pripravljali na mojo 20-letnico kariere in prihajajoče koncerte (blokirani smo bili namreč do leta 2021), prav tako sem bila ravno na začetku sezone oddaje Zvezde plešejo... ampak to je življenje, situacijo je bilo potrebno sprejeti in iti dalje :)

Na nek način se mi je spremenil pogled na svet, kar naenkrat se zaveš, da male stvari štejejo največ, ugotoviš tudi, kako malo je potrebno, da si srečen ... hkrati pa sem tudi ugotovila, kako so se ljudje začeli razdvajati, namesto da bi stopili skupaj in si pomagali, kar žalostno ...

Pozdravljeni,

sem **Gašper Rozman** iz OŠ Prule in delam kratek intervju za šolski časopis Iskrice na temo korona virusa. Zanima me, če lahko odgovorite na spodnja vprašanja, saj nas zelo zanima, kako znane osebe doživljajo čas korona virusa.

1. **Ali je korona prinesla več pozitivnih ali negativnih stvari pri vašem delu? Katere so?**
2. **Korona je omejila stike s publiko, posebej v živo. Je težko? Kako vi to doživljate?**
3. **Ali je korona virus spremenil vaš pogled na svet in kako?**

KARIN KOMLJANEC

gledališka, filmska in
televizijska igralka

Pozdravljen, Gašper. Seveda, z veseljem.

Že drugič v letošnjem letu so gledališča zaprta. Že več kot dva meseca. Jaz sem na srečo imela eno premiero že septembra in odigrala približno dvajset predstav, potem pa so nas spet zaprli. Vaje sicer potekajo, ampak z maskami. In potem ne moremo dihati in ne slišimo se med sabo, predvsem pa se nam ne vidi obrazov. Potem sledi premiera – pred prazno dvorano. Posnamemo jo in damo počivat, da jo bomo odmrznili, ko bomo smeli spet povabiti ljudi v gledališče.

Brez publike pač ni gledališča. Občinstvo ti da občutek, da gre zares, ti da adrenalin. Pogrešam igranje predstav.

Vaje so zanimive in naporene. Iščeš, se izgubljaš, se učiš, začenja znova, raziskuješ, se smejiš, ustvarjaš, sestavljaš ... Zato da ti bodo ljudje, ki pridejo gledat predstavo, verjeli, se smejali, s tabo jokali in se zamislili nad življenjem.

Predstave so čarovnija v živo.

Torej, ne, korona ni prav nič lepega ali pozitivnega prinesla gledališču in igralskemu poklicu.

Moj pogled na svet?

Samo še bolj me skrbi za prihodnost, za svet, za Slovenijo, za naravo, za enakopravnost in človekove pravice in v kakšno družbo se razvijamo. Sem pa v teh čudnih časih zares začela cenit "male" stvari, no, jaz bi jim rekla raje – osnovne. Hvaležna sem, da imam dom, da me ne zebe, da živim v prijazni družini, da imam dva krasna sinova, da imam plačo (zaenkrat še) in dva luštna scrkljana mačkona.

Najpomembneje pa se mi zdi, da doma lahko skupaj kričimo in se smejimo.

KORONA VIRUS

Korona virus nam nagaja,
po vsem svetu še razsaja.
Po mestih, vaseh in planinah,
po vseh sosednjih domovinah.

Korona virus nam uhaja,
z maskami bomo premagali zmaja.
Razdaljo bomo vsi držali
in na koncu se smejali.

Korona virus je prav zloben
in prav nič ni čaroben.
S čarovnijo se ga bomo znebili,
ko cepivo bodo odkrili.

Julia Fortuna, 4. b
(mentorica mag. Petra Mrak)

Ela Kocjan, 4. a (mentorica Kristina Bukvič)

Anže Vovko, 1. a (mentorice Andreja Golob, Sabina Bauer, Špela Meglič)

KORONSKA PESEM

Oh, prišel je spet med nas,
ta žalostni korona čas.

Maske v trgovini, maske povsod,
da korona nam ne pride na pot.

Doma čepimo vsi,
da zdravi ostali bi.

Šola spet je na daljavo,
kar sploh ni več v zabavo.

Čprav trudimo se učenci in učitelji,
želel bi si, da končno bi že sedli v šolske klopi.

Prijatelje pogrešam že zelo,
kajti v njihovi družbi mi je lepo.

Seveda pogrešam tudi nogomet
in s soigralci en dober klepet.

O, korona, korona nam plane pokvarila je,
upam, da hitro dokončno znebimo se je
in v šolo vrnemo se.

Enej Kališnik, 5. c
(mentorica Olga Debeljak Babnik)

KORONA ČAS

Bili so res lepi časi,
dokler na svet nisi prišla ti!
Oj, korona, oj, korona ti!

Zdaj zaprti smo že vsi doma,
zaradi tebe nikamor se ne da,
oj, korona, oj, korona ti!

Glej, da tako kot si prišla,
boš tudi kmalu stran odšla,
oj, korona oj, korona ti!

Saj nihče te klical ni,
da nam ukradeš lepe, srečne dni,
oj, korona, oj, korona ti!

Sergej Doknić, 5. c

(mentorica Olga Debeljak Babnik)

Luna Ambrož Kolenbrand, 4. b (mentorica mag. Petra Mrak)

Maks Lavrih, 5. b (mentorica Laura Belak)

MOJI PREKRŠKI

Zjutraj sem se zbudila in začela delati za šolo. Ker mi je nova snov delala težave, sem šla na obisk k prijateljici, da bi mi lahko pomagala in bi se skupaj učili. Povabila me je, da pri njej pojem kosilo. Ko smo kosilo pojedli, sem šla domov k mami, s katero sva šli po nakupih. Poklicala me je sestrična in me povabila, da se pridem zvečer igrat k njej v Kamnik. Res sem šla in pri njej sva se zelo zabavali. Najprej mi je šla v trgovino pokazat nove bonbone, ki jih prodajajo. Potem sva šli na igrišče, kjer sva srečali kup njenih prijateljev, s katerimi smo se skupaj igrali. Ko me je mami prišla iskat, smo si ob devetih šli v mesto skupaj ogledat lučke.

Ste med branjem šteli, koliko prekrškov sem naredila? To, kar ste prebrali, seveda ni res. Pred enim letom bi bilo to nekaj čisto normalnega, zdaj pa bi bilo zelo neodgovorno.

Luna Ambrož Kolenbrand, 4. b

(mentorica mag. Petra Mrak)

NEURADNO PISMO PRIJATELJU, SOŠOLCU V ČASU COVIDA-19

Mentorica vseh pisem:
Olga Debeljak Babnik

Ljubljana, 19. 11. 2020

Živjo, Enej!

Bliža se december in doma si že ogledujem katalog igrač. Skrbi me, katero igračo naj si izberem, da mi jo dedek Mraz dostavi. Nimam nobene novoletne želje. Pomislil sem, da bi se za novo leto igrala "mini nogomet". Ta igra ima nekaj figuric nogometašev in nogometno igrišče v majhni velikosti. Sporoči mi, ali ti je ta igrača všeč, da bom pisal dedku Mrazu in naročil to igro. Katalog igrač lahko najdeš na spletu. Upam, da bo decembra snežilo in se bomo šli sankat na Tivolijev hrib. Tam je sedaj polno luž in blata.

Lepo se imej in piši mi, kakšne so tvoje novoletne želje.

Luka

Luka Vučko, 5. c

Živijo, Karolina!

Ljubljana, 19. 11. 2020

Kako si kaj?

Jaz sem v redu, samo pogrešam tvojo družbo. Če boš imela kaj časa, me pokliči, da bi se dobili na Golovcu in se igrali. Bila bi vesela, če bi prišli tudi Megi in Kristina, da se podružimo. Skrivali se bova pred Megi, se lovili in delali leseno drevesno hiško po imenu »Adopt me«. Tam bova lahko skrbeli za gozdne živali. Drevesno hiško bova spremenili v pravi živalski gozdni vrt. Nato bova pripravili napoj za uresničevanje želja. Ne pozabi na najina drevesca, ki odženejo slabo voljo stran. Na najina drevesa lahko plezava in se obešava. Poskušali bova splezati čim višje, da nahraniva ptice in jih opazujeva. Prinesi tudi priboljške za Megi, da se me še malo navadi. Komaj čakam!

Adijo, Vita

Vita Kandžič, 5. c

Pozdravljen, Filip!

Ljubljana, 19. 11. 2020

Upam, da si dobro in da s šolo od doma nimaš težav. Kako ti gredo treningi? Lahko treniraš doma? Jaz šolo od doma že dobro obvladam in tudi treniram lahko doma na vrtu. Za šolo se vsak dan potrudim, da naredim vse do kosila. Popoldne imam tako kar nekaj časa za trening. Treninge delam redno in poskušam narediti vse vaje. Včasih mi kakšna vaja dela preglavice, drugače pa mi kar gre. Čeprav imam dneve kar zasedene in mi hitro minejo, pogrešam šolo in si želim, da bi kmalu videl razred in učiteljico. Prav tako zelo pogrešam treninge, soigralce in trenerja. Komaj čakam dan, ko bomo zopet skupaj trenirali.

Bodi lepo in mi napiši kaj.

Lep pozdrav,
Enej

Enej Kališnik, 5. c

SPOŠTOVANA KORONA!

Prosim, da greš, ker ne moremo v miru živeti. Zaradi tebe imamo šolo na daljavo. Zaradi korone se jaz ne morem z nikomer družiti. Ko je korona, se igram le z igračkami. Moje obveznosti so, da moram delati za šolo, pospravljam svojo sobo in odnašam smeti.

Kadar pomislim na korono, imam slab občutek. Hodim manj na sprehode in se premalo gibam. Kadar hodim na sprehode, moram imeti masko in to mi ni všeč. Zaradi maske nimam dovolj zraka in imam mokra usta.

V času korone sem praznovala 10. rojstni dan. Nisem imela rojstnodnevne zabave. Od prijateljev nisem dobila daril. Edino, kar sem dobila od prijateljev, so bila darila v igrici. Pogrešam prijatelje, sošolce in sošolke. S sošolci in sošolkami imamo premalo stikov. Lahko se pogovarjamo preko Zooma, telefona ali igric.

Želim si, da gre korona stran in upam, da bo to kmalu minilo. To si želim zato, da se bom kmalu družila s prijatelji in sorodniki.

Nika Dolžan, 5. c

(mentorica Olga Debeljak Babnik)

KORONARAP

Zdej je izolacija, zakaj ni odprta nobena restavracija?!

Mama skos peče pa kuha, da mam že poln' kruha.

Js' skoz pišem rep, pa v Catanu dobivam nov oklep!

Pišem naloge, pa dej no poln' kufer 'mam te nadloge!

Družina mi skos teži pa js' tud' ker smo skos v izolaciji!

Ponoč' spim, zjutr' pa se zbudim!

Doma je dolgčas, js' pa rad bi šel na Kras,

tm je krasno, doma pa začasno.

Pol pa kr na enkrat postane dolgočasno.

Bor Krištof, 5. c

(mentorica Olga Debeljak Babnik)

KORONAČAS

(mentorica Olga Debeljak Babnik)

Odkar je korona, se je vse spremenilo. Šolo imamo na daljavo, ne morem hoditi na treninge badmintona in ne morem se družiti s prijatelji.

Šolo na daljavo imamo ob 8.30 uri. Takrat delam tiste stvari, ki jih učiteljica pošlje v spletno učilnico. Ob 12.00 imamo Zoom z učiteljico. S prijatelji se vidimo samo preko Zooma. Ko sem doma, moram delati za šolo. Ko že nekaj naredim, si vzamem malo počitka. Šola na daljavo mi ni všeč. Doma se moram veliko učiti, v šoli bi se več naučil. Na srečo mi pomagata tudi učiteljica Nina in učiteljica Olga. Pogrešam sošolce in prijatelje. S prijatelji sem v stiku samo preko telefona ali igrice. Igrice igram popoldne, ko naredim vse za šolo. Ne morem videti svojih sorodnikov in jih ne morem objeti. Zaradi korone ne moremo na smučanje.

Jaz si želim, da bo korone čimprej konec, da grem v šolo, da se s sošolci vidim, da bom objel sorodnike, da bom šel na smučanje, da bom igral badminton in da bom vesel.

Matic Dolžan, 5. c

Erik Šesek, 3. b (mentorica Andreja Kovač)

Fran Irenej Zihel, 1. a (mentorice Andreja Golob, Sabina Bauer, Špela Meglič)

Ne maram koronačasa, saj ljudje zbolevalo in umirajo za novo boleznijo. Težko poslušam novice na radiu in televiziji in vidim, da boleznijo nismo kos. Vsi preveč sledimo poročilom in se v glavnem držimo doma.

Babica nas večkrat priganja, da gremo na sprehod na Golovec. Sprehod v naravi mi je všeč, toda raje imam nogomet. V koronačasu nogometa s prijatelji ne igramo več. Zdaj se držimo le svojih družin in urnika šole na daljavo.

Veseli sem, da je včeraj snežilo. Zelo se veselim, da se bom lahko kepal s sestrami in naredil sneženega moža. Kadar nimam dela s šolskimi obveznostmi, si včasih krajšam čas z igro šaha, človek ne jezi se ali rummikub (to je igra, podobna remiju). Redkeje tudi potelovadim ali brcam cof, ki smo ga izdelali v šoli. Vseeno pogrešam sošolce in njihove šale.

Luka Vučko, 5. c

David Jugovič, 3. b (mentorica Andreja Kovač)

ŽIVLJENJE VČASIH IN DANES

Ta korona nam je življenje čisto spremenila.

Nihče si ne bi mislil, da se majhna celica lahko spremeni v čisti kaos. Šola je bila normalna in potem nekega dne čisto nekaj drugega. Nekoč so se ljudje drenjali, ko so prižgali lučke, se stiskali skupaj ...

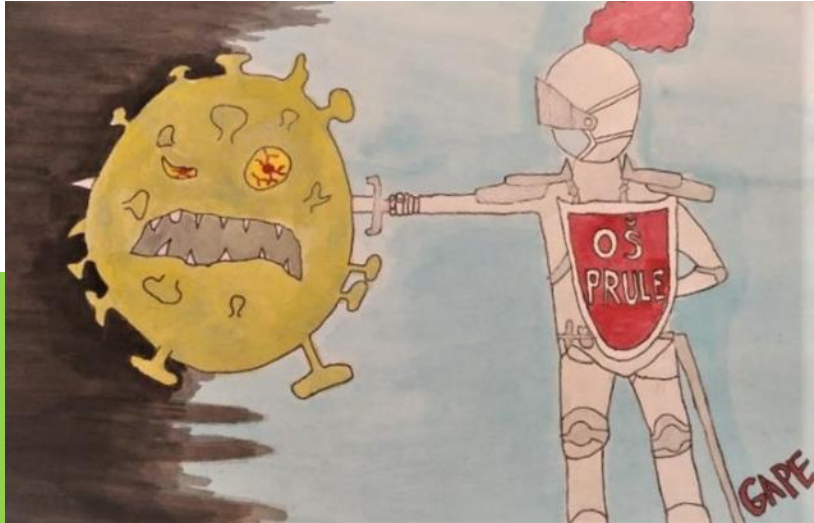
Zdaj pa vse skupaj počnemo skozi okno ali telefon, smo cele dneve napol v pižami, medtem ko smo se včasih eno uro oblačili za sestanke. Včasih smo bili na sprehodu utrujeni, saj nismo imeli kondicije, medtem smo danes utrujeni – zaradi maske. V avtu smo imeli obeske, zdaj pa so vsak kot, polica, omarica zapolnjeni z maskami ali razkužili. Z ljudmi smo bili povezani, pozdravili smo vsakega, zdaj pa se to komaj zgodi, saj nismo zunaj ali pa smo zakriti z vso opremo. Imeli smo božič z družino, zdaj ga imamo preko Zooma.

Pa čeprav se je svet spremenil, smo v notranjosti mi še zmeraj mi, pa čeprav za kamero ali masko. Vse se spreminja, a hkrati ostaja. Svet teče mimo nas hitreje, kot si mislimo. Čeprav je korona težka stvar, si jo bomo zapomnili na poseben način zaradi vsega, kar doživljamo ob njej.

Sofia Žižmund, 6. c
(mentorica Andreja Popovič)

Vsem šolanje na daljavo ni vseč, a če se potrudimo, v njem najemo tudi pluse. Prvi plus je ta, da lahko vstajamo malce pozneje in se dodobra naspimo. Včasih se nam je vsem mudilo. Drug drugega smo preganjali in hitro pojedli zajtrk, se oblekli, umili, pripravili ... Sedaj tega ne počnemo s tako hitrostjo.

Ali pa tisti vic o nenošenju spodnjic med Zoomom! Sicer mislim, da nihče tega ne počne, a vendarle Naše dobre izkušnje pa edino preganjajo kakšne slabe. Mislim, da je teh na pretek, saj slabih stvari ni težko najti.

Gašper Rozman, 6. c (mentorica Irena Petrič)

Večina osnovnošolcev se je najbrž presenetila s stavkom: »Komaj čakam, da grem v šolo!« So pogrešali razlage, ki so se jim prej zdele dolgočasne in nepotrebne? Naslednja stvar, ki pride na vrsto, pa je šolska malica. Verjamem, da jo veliko učencev zamudi ali pa je sploh ne je, saj so tako zaposleni z učenjem in prepisovanjem snovi. S tem delom pa bi želela poudariti stavek, o katerem razmišljam že kar nekaj časa: Se ljudje spreminjamo v robote? Gledamo v ekrane in pišemo, pa spet gledamo in pišemo. Eno in isto ves čas. Je to res smisel naših življenj? Se bo to v prihodnosti spremenilo ali bomo postali odvisniki ekranov?

Vredno se je zamisliti in se povprašati, ali vseeno ne bi namesto popoldanskih iger raje šel na sprehod. Ob koncu dneva pride še par Zoomov, potem pa smo prosti. Večina, ki je imela prej treninge, jih sedaj nima in tako ima veliko učencev bolj razbremenjen urnik. Veliko tega časa pa preživi na družbenih omrežjih. Ali ne bi raje poklical sorodnikov? Večina izmed nas se tega ne zaveda, a med hojo iz šole domov smo nekaj časa preživeli zunaj.

Kaj pa sedaj? Ob koncu vsega pa pridejo na vrsto poročila. Najbolj me moti, da sedaj ljudje bolj poročajo o negativnih stvareh, namesto da bi ljudi spodbujali k pozitivnemu mnenju ali gledanju trenutne situacije z bolj svetle perspektive. Po poročilih nas čakata še večerja in spanec. Potem pa spet naslednji dan v času covida-19. Glejte stvari z bolj svetle plati.

Kalina Gregorski, 7. c
(mentorica Anja Padar)

NI MI RAVNO PRIJETNO, A JE POTREBNO

Kaj si misliš o maskah?

Menim, da je nošenje mask primerno za trenutne razmere.

Se ti zdijo ukrepi prestrogi?

Zdi se mi, da bi lahko bili ukrepi še malo strožji, da bi uspešno zajezili okužbe.

Ali se držiš ukrepov?

Da, ko grem ven vedno nosim masko ter se držim razdalje.

Kdaj misliš, da se bomo vrnili v šolo?

Po takih ukrepih se mi zdi, da se tja ne bomo vrnili še kar dolgo.

Kako ti gre šolanje na daljavo?

Šolanje mi gre zelo dobro, a bi rajši vseeno bil v šoli, ker mi je lažje, ko vidim ljudi v živo in ne preko ekrana.

Kaj bi ti naredil, če bi bil na mestu vlade?

Zelo preprosto. Zaprl bi vse za nekaj tednov, da bi se vse skupaj umirilo, nato pa počasi začel odpirati ustanove nazaj.

Po svetu se trenutno odvija drugi val epidemije. Po vsem svetu države izvajajo vsaka svoje ukrepe, da bi zajezili epidemijo covid-19. Kljub vsem ukrepom se število okužb povečuje tudi pri nas. Za mnenje sem povprašal sošolca Tilna.

Ali upaš, da se bomo čim prej vrnili v normalno življenje?

Želim si, a so možnosti, da se bo to zgodilo, dovolj majhne.

Se ti zdi nošenje mask muka?

Ni mi ravno prijetno, a je potrebno.

Bi rad še kaj povedal?

Da, vse skupaj se lahko popravi in virus omeji, če se držimo predpisanih pravil.

Iskreno upam, da bo zadnja misel upoštevala čim več ljudi, da se lahko čim prej vrnemo v normalno življenje.

Nejc Ferfila, 8. a

(mentorica Tea Trušnovec)

ZDI SE MI GROZNO, KO NE VIDIŠ ČLOVEKOVEGA OBRAZA

Zarja Juteršek, 4. b (mentorica mag. Petra Mrak)

Povsod nenehno spremljamo novice o širjenju koronavirusne bolezni. Bolezen se širi hitro in je spremenila naše vsakdanje življenje. Povprašala sem sošolko Kalino, kaj si misli o ukrepih, ki so uvedeni za zajezitev bolezni.

 Kaj si misliš o tem, da moramo maske nositi tudi na prostem?

Po eni strani se mi zdi koristno, saj se le tako lahko zaščitiš, po drugi strani se mi zdi pa grozno, ker človeka ne vidiš v obraz.

 Kako prenašaš dejstvo, da se vsi ukrepov, ki vključujejo maske, ne držijo?

Njihova odločitev je pa malo neodgovorno. V bistvu me niti ne skrbi zame, saj sem popolnoma zdrava. Moram pa priznati, da me bolj skrbi za njih, saj nimajo vsi te sreče kot jaz, da so zdravi, kar pomeni, da lahko pri ljudeh v rizični skupini pride do hudih zapletov, ki si jih nihče ne želi.

 Ali meniš, da so maske koristne?

Glede na celotno situacijo se mi zdijo še kako koristne.

 Ali s tem, da si ti nadeneš masko po tvojem mnenju varuješ druge ali sebe?

Vse.

Kako bi po tvoje lahko zajezili širjenje covid-19?

Prvo, kar bi jaz naredila, je, da bi ukazala, naj si vsi nadenejo masko pravilno (čez nos) in da držijo varnostno razdaljo. Vsi morajo vedeti, da se v takih časih pač ne more iti kar tako malo ven in se družiti brez razdalje. To so hudi časi in iz njih se ne gre zafrkavati.

Kdo se po tvoje najmanj drži ukrepov in na kakšen način oziroma po čem to sklepaš?

Težko sodim. Morda je moje mnenje čisto nasprotje realnosti, a menim, da se ukrepov najmanj držijo 'frajerji srednjih šol'.

Ali meniš, da je covid-19 resničen?

Če ljudje zbolevalo za tem, če ljudje umirajo zaradi tega, potem ne moreš reči, da ni resničen.

Ali se sama držiš vseh ukrepov?

Seveda, mislim, da je tako prav.

Kakšno je mnenje tvoje družine glede celotno situacijo?

Tudi oni se strogo držijo ukrepov.

Ali vsak dan spremljaš število okuženih in nove ukrepe?

Pravzaprav ne. Če me kdo opozori oziroma mi omeni, da je število zopet naraslo, mi verjemi, da bom šla pogledat.

Brina Ftičar, 7. c

(mentorica Tea Trušnovec)

PRAZNIČNI DECEMBER V PRESTOLNICI LETOS NEKOLIKO DRUGAČEN

(Vir: 24 ur)

Konec novembra oziroma v začetku decembra se vsako leto po večjih mestih prižigajo novoletne lučke, kar običajno spremlja večtisočglava množica ljudi. Letos temu ni bilo tako. Zaradi koronavirusne epidemije sta bila datum in čas letošnjega prižiga lučk v Ljubljani do zadnjega neznana. Lučke v prestolnici so se letos prižgale 27. novembra, in sicer ne tradicionalno zvečer, temveč že zgodaj popoldne, okrog pol tretje ure. Mesto se je namreč odločilo, da datuma in ure ne bo razkrilo, da se ob času prižiganja ne bi zbralo preveč ljudi. Lučke so se prižgale brez Miklavževega sprevoda in otvoritve božično-novoletnega sejma. »Smo pripravljene, da postavimo praznični sejem, zaenkrat se še ne pogovarjamo, da bi novoletni ognjemet odpovedali,« je za portal 24ur povedala direktorica Turizma Ljubljana, Petra Stušek.

Letos so lučke na novoletni jelki prvi prižgali prav v Ljubljani. Tema celotne okrasitve govori o ranljivosti in trdoživosti življenja in je namenjena predvsem Ljubljančankam in Ljubljančanom. Tudi letos je za izvirno okrasitev poskrbel Urban Modic. Zaenkrat še ni znano, če se bodo stojnice s prazničnimi dobrotami sploh odprle. Zagotovo pa bo december minil brez koncertov in prireditev. Tudi učenci OŠ Prule se vsako leto veselimo prazničnega decembra. Kljub temu da se trenutno šolamo doma, so učenci razredne stopnje izdelali okraske za novoletno smrečico, ki bo krasila šolo.

Brina Ftičar, 7. c
(mentorica Tea Trušnovec)

Foto: Brina Ftičar

Svit Stubelj Peruzzi, 3. b (mentorica Andreja Kovač)

Marcel Val Medic, 3. b (mentorica Andreja Kovač)

BOŽIČEK ČAKA NA VELIKO NOČ

Le še nekaj dni in nekaj noči nas loči do božiča. Leto je bilo res nenavadno, zato so bile tudi Božičkove priprave na njegovo noč zelo nenavadne.

Božiček je prispel na cepljenje.

Vir: <https://www.rtvsl.si/zabava-in-slog/zanimivosti/who-bozicek-je-odporen-proti-covidu-19-in-lahko-prosto-potuje/545749#&qid=1&pid=1>

Letošnje leto je bilo drugačno od prejšnjih, zato bo tudi Božičkovo potovanje zanimivo. Božiček je priprave na pot začel že 1. decembra, vendar ga je pandemija močno omejila. Na njegovo srečo pa ob strogih varnostnih ukrepih nihče ni prišel niti odšel iz njegove vasi. Vse palčke je tudi testiral.

Svetovna zdravstvena organizacija je Božička povabila na simbolično cepljenje, na katerega je priletel s svojim zasebnim letalom, svoje jelene na čelu z Rudolfom je prosil, da ga bodo lahko spremljali na njegovi poti. Prejel je en odmerek cepiva, ki je začelo delovati takoj. Ko ga je prejel, je s tem tudi uradno postal odporen.

Veliko držav je Božičku že izdalo dovoljenje za prelet in spuste v dimnike v državi. To je povedal tudi Sebastian Fischer tiskovni predstavnik sveta EU na predsedovanju v Nemčiji. Dejal je: *"Dobra novica: Države članice EU-ja so se strinjale, da je Božiček nujni delavec, za katerega veljajo izjeme potovalnih omejitev. S tem je rešen božič za milijone otrok v Evropski uniji,"* je zapisal in dodal, da izjeme veljajo tudi za vse lokalne dobre može, kot so dedek Mraz, Ježišek, Christkind in drugi.

Božička lahko na njegovi poti v noči s 24. na 25. decembra spremljate z njegovim Google sledilnikom, kjer lahko igrate tudi kakšne igrice in poslušate novice s Severnega pola. V iskalnik napišite Google iskalnik Božička, ali preprosto kliknete na spodnjo povezavo:

<https://santatracker.google.com/intl/sl/>

Luka Kotar, 5. b (mentorica Laura Belak)

Kaja Kajtna, 5. c (mentorica Olga Debeljak Babnik)

Filip Demšar, 7. b
(mentorica Tea Trušnovec)

Zadnji grižljaj

Aliče Osvald Posavec, 9. c (mentorica Suzana Zgonec)

Imam sosedo, ki se pogovarja s svojim mačkom, kot da bi jo ta razumel. Ko sem to povedal svojemu psu, sva umrla od smeha.

Moj hladilnik je imel v času koronavirusa v 24 urah kar 250 ogledov.

Nikoli si nisem mislil, da bo prišel čas, ko me bo med sprehodom po gozdu bolj strah, da srečam človeka kot pa medveda.

Smeh je pol zdravja, polovica je pa izolacija.

Če bi se epidemija zgodila pred petnajstimi leti, bi bilo lahko še slabše. Ostali bi zaprti v hiši z Nokio 3310, s petdesetimi SMS-i in desetimi urami za klice.

Tako si umivam roke, da sem prišla do plonk listkov iz srednje šole.

Policija je prijela dva migranta, ki sta tihotapila pet Slovencev med občinami.

Za vas na spletu poiskala in vas nasmejala:
Gašper Rozman in Alja Sterle

JANEZEK IN ŠOLA NA DALJAVO

Janezek se je zbudil zelo pozno, ker je imel dobre sanje. Pozabil je na čas. Šele ob 9-ih se je zavedal, da je ponedeljek. Hitro je vstal, a se je spomnil, da ima Zoom ob 8.50. Oblekel si je samo majico, še počesal se ni. Ko je prišel na Zoom, ga je učiteljica vprašala, zakaj je zamudil. Rekel je, da je sanjal o nogometu, pa so imeli podaljške.

Manca Vidmar, 4. b
(mentorica mag. Petra Mrak)

Jan Karas, 5. b (mentorica Laura Belak)

Sofia Vukajlovič, 3. b (mentorica Andreja Kovač)